Nuntă cu dar la Operă

(Grigore Constantinescu – 2 decembrie 2006)

Aducând acasă doi români veniți din centrul european – regizorul Alexander Rădulescu din Germania, soprana Laura Tătulescu din Austria – proiectul propus de Asociația C.E.E. Musiktheater din Viena se dovedește pozitiv în ideia inițială a promovării talentelor lirice tinere din estul continental.

S-a construit o distribuție internațională reunind artiști din generațiile abia afirmate, ce înscrie pe afișul premierei bucureștene, alături de români, participări din Albania, Bulgaria, Timișoara, Moldova. În ce privește opțiunea repertorială, identificăm în această primă coproducție a operelor din București și Timișoara, sponsorizată de C.E.E. Musiktheater și American Express, avantajul unei îndelungi prezențe a „Nunții lui Figaro" pe prima scenă lirică a țării. De ce avantaj? Pentru valoarea operei celei mai cântate în lume, pentru reînscrierea ca eveniment Mozart, fără pauză față de montarea anterioară, a acestei capodopere. Firește, contează foarte mult faptul că permanenței de afiș îi corespunde un antrenament performant al orchestrei și corului, sub bagheta unui invitat „sudic" continental, italianul David Crescenzi (maestru de cor Stelian Olariu). Privitor la realizare, putem reține profesionalismul regizorului Alexander Rădulescu care, dincolo de unele amănunte ce se doresc neapărat originale, demonstrează că poate lucra în spațiul teatral mozartian cu idei ce servesc spiritul și stilul marelui vienez. L-a secondat cu expresie, inteligență și abilitate scenografa Adriana Urmuzescu, semnatara unor imagini scenice rezonând remarcabil la sugestii ale muzicii și narațiunii.

Este greu de citat în detaliu o distribuție numeroasă, în care fiecare interpret are merite subliniate de ansambluri și portretele solistice ale ariilor. Reținem, dintre români, excelența evoluției Laurei Tătulescu în Suzana, ca și evidenta creștere valorică a interpretărilor oferite de Ionuț Pascu în Figaro, Florin Simionca în Almaviva.

O premieră în condiții manageriale și artistice pe care poate le-ar fi dorit și Mozart, „Nunta lui Figaro" finalizează cu un succes anul liric bucureștean dedicat „soarelui muzicii".